

blandt deres Stavgæster huser Kvinder af den løseste Slags, Kvinder, som i sin egen og Værtens Interesse og i Forstaaelse med ham trækker Kunder til Huse, hvem de saa opmuntrer til at nyde stærke Drikke. Der opstaar da jævnlig disse Oprintr af halvt eller helt berusede Folk, Tyveri og Slagsmaal og, endnu værre, Uterligheder. Det er paa Tide, at der gribes ind i disse Forhold, at de ikke længere taales. — Endelig er der den vigtige Bestemmelse, at Værten er ansvarlig for, hvad der sker i hans Lokale, og ikke kan undskyldes sig med Forsømmelse fra hans Personales Side. Om nu dette Lovforslag bliver vedtaget, hvad jeg haaber, vil der herigennem blive givet Politiet en Ret til i en ganske anderledes og effektiv Grad at gribe ind overfor Uterligheder i vore Beværtninger, idet Loven, uden at Sagen først skal for Domstolene, tillader en øjeblikkelig Indgribning fra Politiets Side overfor de tøjlesløse Forhold, som findes i vore Beværtninger.

Da Loven af 30. Marts 1906 — den saakaldte Oktoberlov — kom, var der en Del naive Mennesker, der tænkte, at nu var vi ovenpaa i sædelig Retning her i vort Land og her i Byen, men man glemte i høj Grad, at Ondet ikke dermed var bragt ud af Verden, thi de løsagtige Kvinder flyttede vel bort fra de bestemte Steder og Gader, hvor de havde holdt til, men de blev ikke derved gode og hæderlige Mennesker, der tog et nyttigt og gavnligt Arbejde op. Det er vist desværre rigtigt nok, naar det siges, at vor Hovedstad og vort Land ikke siden 1906 er blevet hævet i sædelig Henseende. Og dertil kommer, at man sikkert nu fra Myndighedernes Side har meget vanskeligere ved at have et klart Overblik over Forholdene, som de egentlig ligger. Oktoberloven var god, forsaavidt som den afskaffede den Skamplet paa vort Land og vort Samfund, at vi havde lovbeskyttet Prostitution, og Loven maa vist ogsaa siges fra Politiets Side at være praktiseret med Dygtighed og Interesse, men Loven i sig selv, navnlig § 15, er for vag i sine Bestemmelser overfor Kvinder, som faktisk lever af Usædelighed, selv om de som Skærmbræt har eller foregiver at have et ganske lille Erhverv at pege hen paa, naar Politiet vil anholde dem for Løsgængereri. Der skal en meget fræk og uterlig Opræden til, for at en Kvinde skal kunne blive dømt. Først faar hun en Advarsel, og hvor det ikke hjælper, faar hun et Tilhold af Politiet. Men der er igen et stort Skridt derfra til, at hun kan blive dømt. Det har siden 1906 gennem-

snitlig været ca. 200 Kvinder aarlig, som har faaet Tilhold af Politiet. Dermed er ikke sagt, at vi kun har 200, vi har maaske 1000, men aarlig kommer der 200 nye til. Naar man nu ved at henvise til, at dette Tal 200 ikke er steget i Aarenes Løb, mener at kunne bevise, at Sædeligheden dog ikke er nedadgaende, tror jeg ikke, det er rigtigt. Jeg tror i og for sig ikke, at dette Tal oplyser meget. Jeg tror snarere, at det forholder sig saaledes, at hele den offentlige Mening paa dette Omraade er betydelig slappet. Oktoberloven af 1906 tog ikke tilstrækkeligt Hensyn til, synes jeg, det ønskelige i at ordne Forholdene overfor de ca. 500 prostituerede Kvinder, som en skønne Dag blev sat paa fri Fod. Selv om nogle rejste til Amerika den Gang, blev dog langt de fleste her i Landet, og jeg kan godt huske af Erfaring — jeg deltog den Gang i et Arbejde, der gik ud paa at faa disse Kvinder interesserede i at tage et hæderligt Arbejde op —, hvor uendelig faa det var, det virkelig lykkedes at vinde og faa til at begynde at bestille noget ordentligt. Nogle mere praktiske Overgangsbestemmelser havde sikkert den Gang været paa deres rette Plads, f. Eks. en Bestemmelse om en stærkere Brug af Pligtarbejde paa Arbejdshjem for de mange usædelige Kvinder, som vi den Gang og den Dag i Dag har for Øje rundt om i vore store Byer, navnlig om Aftenen, hvis vi vil bevæge os paa de Steder, hvor de lever. Disse Arbejdshjem behøvede slet ikke at være Straffeanstalter, tværtimod, de kunde godt være lyse og tiltalende og have et hjemligt Præg, og de burde selvfølgelig være ledede af Kvinder. Sundholm er ikke nok, jeg synes, vi behøver Hjem eller Steder, hvor disse Kvinder kan isoleres for en Tid, kan vejledes eller om fornødent tvinges til ordentligt Arbejde, først for deres egen Skyld, dernæst for Samfundets Skyld, hvor de gør saa uendelig megen Skade. Tænk f. Eks. paa, hvor intensivt der gaas frem i vort Land, naar en farlig Sygdom er ved at gribe om sig, men her, hvor det gælder om at værne Samfundets moralske Sundhed, synes der at vises alt for ringe Sympati fra det offentlige Side, en underlig blødsøden Humanitet eller en Laden staa til, som jeg aldeles ikke kan anerkende for berettiget. Og tænk paa, hvor uendelig mange Tilfælde man ser af ødelagt Menneskelykke, ødelagt Familielykke. Denne Last er en Gift, sjælelig set, og tænk paa, hvad den bringer med legemligt, alle de skrækkelige Sygdomme, den har i sit Følge, og som breder sig mere og mere i Folket. Med al Re-